

ГЛАВА XXIII.

Сынове Іакововы.

Іаковъ ималъ дванадесять сынове. Имена-та имъ наредъ по старшинство сж слѣдующи-тѣ: Рувимъ, Симеонъ, Левій, Іуда, Завулонъ, Иссахаръ, Данъ, Гадъ, Асиръ, Нефѣалимъ, Іосифъ и Веніаминъ. Два-та послѣдни были родены Іакову отъ любимж-тѣхъ му женѣ, Рахиль. Постари-тѣ сынове на Іакова были пастыри и со свои-тѣ постѣпки често оскорбляли бащѣ си. Веніаминъ, наймладыя-тѣ, былъ еще дѣте; но Іосифъ, прѣкрасенъ, кроткъ и добродѣтеленъ юноша, былъ много обыченъ на бащѣ си. Іаковъ му ушилъ прѣмѣнѣхъ, пѣстрѣхъ дрехѣхъ. Постары-тѣ брате завиджали на Іосифа, ненавиджали го за то, че баща имъ показвалъ къмъ него особенѣ любовь, и ненависть-та имъ ся усилила още по-вече, откакъ имъ расказалъ Іосифъ два необыкновенны сѣнища, които видѣлъ той. Веднажъ казалъ на брате-то си: „Послушайте, какъ-тѣ чуденъ сѣнь видѣхъ. Сѣнувахъ, че нѣй всицкы жънехмѣ на поле-то пшеницѣхъ и везвахмѣ снопы; моя-тѣ снопъ стоеше право, а ваши-тѣ снопы бѣхъ обиколили моя снопъ и покланяхъ му ся“. „Какъ! нема ты ще станешъ царь надъ назе, а нѣй твой подданницы?“ рекли му брате-то сѣхъ досадѣхъ.

На скоро подиръ това Іосифъ видѣлъ другъ сѣнь, ко-го-то такожде приказалъ на брате-то си. „Сѣнувахъ,“ говорилъ той, „че сѣнце-то, мѣсячина-та и единадесять звѣзды ми ся покланяхъ.“ Іаковъ, кога чулъ това, му ся скаралъ и рекълъ: „Какъ-тѣ е тойзи сѣнь? Нема азъ, жена ми и брате-то ти ще дойдемъ да ти ся поклонимъ?“ Брате-то хванѣло ядъ на Іосифа за тѣхъ сѣновидѣнія; изъ Іаковъ, който ималъ видѣны сѣнища, пратены отъ Бога, не гы забравялъ и тайно размышлявалъ за думы-тѣ Іосифовы. „Вѣроятно,“ си мыслилъ той, „Богъ опрѣдѣлява на иѣкоу гольмѣхъ работѣхъ моего Іосифа.“ И наистинѣхъ, Іосифъ, който